

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: N.T.A.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 8. 2015, čj. MV-168174-3/SO/sen-2014,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 2. 10. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 8. 2015, čj. MV-168174-3/SO/sen-2014, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 9. 10. 2014, čj. OAM-81811-27/DP-2011, jímž byla zamítnuta žalobcova žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

[III] Žaloba

Žalobce v žalobě uvedl, že je přesvědčen, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu, definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Správní orgány obou stupňů rovněž nedostatečně zjistily skutečný stav věci a postupovaly tedy v rozporu s § 3 správního řádu. Zároveň žalobce napadl rozhodnutí žalovaného, a to zejména s ohledem na skutečnost, že toto rozhodnutí aprobovalo nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž skrze podanou žalobu je alespoň zprostředkovaně napadáno rovněž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žalobce se domníval, že postup správních orgánů ve věci byl výsledkem přepjatého formalismu a neodpovídal požadavkům na výkon dobré správy, a to zejména pokud jde o možnost plnit dále účel pobytu. Žalobce samozřejmě po rozvodu ztratil postavení rodinného příslušníka, avšak s ohledem na aktuálně probíhající řízení ztratil také možnost podat žádost o změnu účelu pobytu, která by mu do vyřízení umožnila na území pobývat. Nesplnění zákonných podmínek pro posouzení žádosti žalobce je zjevné, avšak pouze při aplikaci formálních měřítek. V době podání žádosti totiž žalobce účel pobytu plnil a do stavu, který znemožnil prodloužení jeho pobytového oprávnění, se dostal v důsledku prodlení správního orgánu. Právní zástupce žalobce v tomto ohledu poukazoval na zásadu materiální pravdy, kterou je správní orgán při své činnosti vázán, a nutnost hledat při správním rozhodování spravedlivé řešení, což by mělo být hlavní náplní činnosti správních orgánů. Při aplikaci těchto zásad je správním orgánům uloženo odhlédnout od formalistického přístupu a v co možná nejvyšší možné míře se zaměřit na nalézání správných řešení. Správní orgán dostatek podkladů pro to, aby dospěl k závěru, že žalobce splňuje zákonné podmínky pro vydání povolení k pobytu nebo alespoň pro meritorní posouzení žádosti, kdy již při podání žádosti tvrzené skutečnosti umožňovaly správnímu orgánu dospět k závěru, že je na místě prominutí zmeškání lhůty.

K možnosti a především správnosti takového přístupu, oproti přístupu, který slepě trvá na doslovném znění zákona, je třeba odkázat na fakt, že Ústavní soud ve své konstantní judikatuře již mnohokrát konstatoval, že netoleruje orgánům veřejné moci a především obecným soudům formalistický postup za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zřejmé nespravedlnosti. Zdůraznil přitom mj., že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku, a že povinnost soudů nalézat právo neznámá pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad (srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 7, nález č. 13, nebo nález sp. zn. 19/98, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 13, nález č. 19). Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, ve kterém jsou vždy přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že je vždy nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou

založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být - jako v dané věci - značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité.

Ve věci tzv. přepjatého formalismu již rozhodoval v souladu s výše uvedenými názory taktéž Nejvyšší správní soud. Tento již dříve uvedl (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003-56), že *„přepjatý formalismus při posuzování náležitosti žaloby ve správním soudnictví – a stejně tak i jakýchkoliv jiných procesních úkonů účastníků řízení – naprosto neodpovídá principu materiálního právního státu, ale ani samotnému poslání soudnictví. Primárním účelem soudní ochrany obecně je poskytování ochrany subjektivním právům, a pokud jde o správní soudnictví zvláště, potom subjektivním právům veřejným; tato ochrana musí být skutečná a spravedlivá. Soudy jsou nezávislé a nestranné státní orgány, které usilují o nalezení spravedlnosti rozhodováním v konkrétních věcech a které nemohou odmítnout zabývat se určitou věcí ze zcela formálních či spíše formalistických důvodů, ale pouze z takových příčin, které poskytování soudní ochrany skutečně vylučují; jiný přístup by byl stěžejí ústavně-konformní a znamenal by odepření spravedlnosti. Právo na spravedlivý proces je jedním ze základních práv, které má každý vůči státu, a které mu garantuje nejen Listina základních práv a svobod, ale též Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Meze práva na spravedlivý proces stanoví jednotlivé procesní řády (např. náležitosti žaloby, lhůta pro její podání, procesní podmínky), při jejichž výkladu je v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nezbytné šetřit jejich podstaty a smyslu a nezneužívat je k jiným účelům, než pro které byla stanovena.“* Žalobce byl přesvědčen, že v jeho případě bylo rozhodováno právě v rozporu s výše uvedenými principy a jeho žádost byla posouzena v rozporu s výše uvedenými principy. Žalobce také zmiňoval fakt, že je osobou práva neznalou, navíc cizincem, který nebyl v řízení zastoupen, a všechny tyto okolnosti by dle názoru žalobce měly být hodnoceny v jeho prospěch a mluvit v zájmu nalezení spravedlivého na rozdíl od řešení formalistického, které zvolila žalovaná.

Žalobce dále konstatoval, že v průběhu řízení došlo ke zcela zásadním procesním pochybením, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. Dle § 36 odst. 3 správního řádu platí, že *„nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal“*. Vzhledem k tomu, že žádosti žalobce nebylo vyhověno a ze spisového materiálu nelze dovodit, že by se vzdal svého práva na vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, bylo nepochybně povinností správního orgánu seznámit žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí a umožnit mu se k těmto vyjádřit. Správní orgán tuto svou povinnost pomínil, čímž zatížil své rozhodnutí nezákonností.

Závěrem žalobce namítal, že správní orgány obou stupňů se v průběhu řízení ani náznakem nezabývaly přiměřeností svých rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce. Postup správních orgánů je tedy i v tomto ohledu protiprávním, kdy přiměřenost správního rozhodnutí je zcela klíčovou otázkou při rozhodování o vydání povolení k pobytu.

S ohledem na výše uvedené byl žalobce toho názoru, že napadené rozhodnutí, stejně jako řízení, které předcházelo jeho vydání, je zatíženo nezákonností, a proto navrhl, aby příslušný soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[III] Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě předně odkázala na napadené rozhodnutí, v němž je dle jejího mínění dostatečně popsán skutkový stav i průběh správního řízení, a odkázala také – ve vztahu k žalobním námitkám – plně na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Doplnila, že žalobce podal proti rozhodnutí ze dne 9. 10. 2014, čj. OAM-81811-27/DP-2011, pouze blanketní odvolání.

Žalobní námitku, podle níž Ministerstvo vnitra jakožto správní orgán I. stupně opomenulo v posuzovaném případě vyhodnotit dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení, žalovaná nepovažovala za důvodnou. Účastník řízení v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně a ani v průběhu odvolacího řízení neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, v jejímž světle by bylo napadené rozhodnutí možné označit jako nepřiměřené. Tudíž ani nebylo v souvislosti s hodnocením přiměřenosti nic konkrétního, k čemu by se měly správní orgán I. stupně a žalovaná vyjadřovat. Co se týče rodinných vazeb žalobce na území České republiky, správní orgán I. stupně konstatoval, že nebylo zjištěno, že by měl žalobce na území České republiky nějaké rodinné příslušníky. Již ze samotné skutečnosti, že účastník řízení nemá na území České republiky žádné rodinné vazby, dle žalované bez dalšího vyplývalo, že negativním rozhodnutím o jeho žádosti nemohlo dojít k žádnému negativnímu dopadu do jeho rodinného života na území České republiky.

Konečně žalovaná doplnila, že současně postupuje soudu též rozhodnutí Komise čj. MV-125098-3/SO/sen-2014 ze dne 25. 5. 2015, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky čj. OAM-81811-16/DP-2011 ze dne 24. 10. 2012, kterým byla podle § 64 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. zamítnuta žádost o přerušení řízení o žádosti výše jmenovaného o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny.

S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

[IV] Jednání před krajským soudem

Ve věci se konalo ústní jednání, jehož se zúčastnil zástupce žalobce. Žalovaná se z účasti na jednání předem omluvila. Zástupce žalobce zopakoval hlavní body žaloby a setrval na argumentaci v ní obsažené. Soud následně provedl dokazování přečtením podstatných pasáží podkladů rozhodnutí, které jsou součástí správního spisu. V konečném návrhu kladl zástupce žalobce důraz na značnou délku správního řízení a setrval na žalobním návrhu.

[V] Posouzení věci soudem

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Právní rámec rozhodování představovala ustanovení § 42a odst. 1 písm. a), § 44a odst. 1, § 44a odst. 4 *in fine* a § 46a odst. 2 písm. i) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném v době rozhodování správních orgánů.

Podle § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, „[ž]ádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území (dále jen „společné soužití rodiny“) je oprávněn podat cizinec, který je manželem cizince s povoleným pobytem.“

Ustanovení § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zní: „Dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu lze opakovaně prodloužit, a to

- a) na dobu stanovenou v § 44 odst. 5,
- b) nejdéle na dobu stanovenou v § 44 odst. 4 písm. a), b), e) až h),
- c) na dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, které bylo vydáno nositeli oprávnění ke sloučení rodiny, jde-li o dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44 odst. 4 písm. c),
- d) na dobu 5 let, jde-li o dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44 odst. 4 písm. d),
- e) nejdéle na dobu stanovenou v § 44 odst. 7, jde-li o modrou kartu.“

Podle § 44a odst. 4 *in fine* zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]latnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a).“

Konečně § 46a odst. 2 písm. i) zákona o pobytu cizinců stanoví, že „[m]inisterstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo toto povolení vydáno, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“

V.1 Přepjatý formalismus a prodlení správního orgánu

Žalobce namítal přepjatě formalistický postup správních orgánů neodpovídající požadavkům na výkon dobré správy, a to zejména pokud jde o možnost plnit dále účel pobytu. Prodloužení jeho pobytového oprávnění bylo znemožněno v důsledku prodlení správního orgánu, neboť ještě v době podání žádosti účel plnil. Při tom správní orgán nepostupoval v souladu se zásadou materiální pravdy a tak, aby dosáhl spravedlivého řešení. Žalobce také uvedl, že je osobou práva neznalou, navíc cizincem, který nebyl v řízení zastoupen, a všechny tyto okolnosti by dle názoru žalobce měly být hodnoceny v jeho

prospěch a mluvit v zájmu nalezení spravedlivého řešení, na rozdíl od řešení formalistického, které zvolila žalovaná.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dne 10. 11. 2011 a správní orgán I. stupně o této žádosti rozhodl až dne 9. 10. 2014. Soudu jsou z praxe dobře známy určité technické, organizační a personální potíže správního orgánu, které se váží k tomuto období, nicméně je nutno konstatovat, že na tyto situace již reagovala judikatura správních soudů všech stupňů, včetně Nejvyššího správního soudu, a ustálila se na závěru, že takovéto prodlení s rozhodnutím o podané žádosti v zákonné lhůtě není možné považovat za důvod znemožnění prodloužení pobytového oprávnění. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, čj. 6 A 171/2002-41, ve kterém kasační soud dospěl k závěru, že „[...] *průtahy v řízení nemají relevanci z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnost státního orgánu, kde procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k tomu, aby tato nečinnost skončila, tj. aby státní orgán ve věci jednal a rozhodl. Již z povahy věci proto není možno zrušit vydané rozhodnutí státního orgánu – tedy vyústění jeho procesní aktivity ve formě vydání individuálního právního aktu – pouze z důvodu namítaných průtahů v řízení, neboť takový postup by odporoval samotné logice takto namítané protizákonnosti.*“.

Prodlení správního orgánu nemohlo žalobce v žádném případě věcně postihnout, když řešení tohoto problému je nutno spatřovat v hledání cesty, kterou se účastník řízení může bránit proti nečinnosti správního orgánu a v tomto směru se domoci nápravy. Pro postavení žalobce a pro otázku rozhodnutí správního orgánu o jeho žádosti tak není a nebylo prodlení správního orgánu relevantní.

Naproti tomu je třeba setrvat na právním závěru, podle něžž „*pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení [...]*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, čj. 1 As 24/2011-79). Ze správního spisu, jehož součástí je mj. výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území (čj. OAM-81811-10/DP-2011), je patrné, že žalobce skutečně byl nositelem pobytového oprávnění, a to dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny, kdy následně požádal o prodloužení doby platnosti tohoto povolení opět za týmž účelem. V prvotní fázi tento účel dlouhodobého pobytu spočíval v tom, že žalobce žil s manželkou, paní P.T.V., která byla nositelkou oprávnění za účelem sloučení rodiny. Nesporným rovněž je, že Obvodní soud pro Prahu 4 ke dni 10. 4. 2014 pravomocně rozhodl o rozvodu manželství žalobce, kdy rozsudek je součástí správního spisu. Tato skutečnost se stala právně významnou pro posouzení postavení žalobce a založila důvod pro to, aby správní orgán usoudil, že účel sloučení rodiny v daném případě není naplňován.

Zdejší soud ve shodě s dlouhodobou rozhodovací praxí zastává kontinuálně ten názor, že pobyt cizince, který na území ČR pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití s určitou osobou jakožto nositelem oprávnění ke sloučení rodiny, je nerozlučně spjatý s existencí rodinné vazby k této osobě. Zanikne-li rodinná vazba takového cizince k dosavadnímu nositeli oprávnění ke sloučení rodiny, přestává cizinec plnit účel pobytu, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu uděleno.

Právě tato situace se stala právně významnou pro postavení žalobce, který – bez ohledu na délku řízení – k 10. 4. 2014 přestal plnit účel pobytu. Proto také k tomuto okamžiku nebylo možné hovořit o tom, že by byly splněny další podmínky pro to, aby doba platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu byla prodloužena. Poté, co zanikla žalobcova osobní manželská vazba s předchozí manželkou, byly naopak naplněny zákonné podmínky § 44a odst. 4 *in fine* ve vazbě na § 46a odst. 2 písm. i) zákona o pobytu cizinců.

Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgán bral oprávněně v potaz skutečnosti, ke kterým došlo před vydáním rozhodnutí, včetně rozvodu manželství. Naopak nic nenasvědčuje tomu, že správní orgán postupoval v rozporu se zásadou materiální pravdy, když dostatečně zjistil skutkový stav. Přijaté řešení není pouze formalistické a nespravedlivé; i kdyby soud přihlédl k tomu, že žalobce je osobou práva neznalou a cizincem, ze správního spisu vyplývá, že v řízení byl zastoupen advokátem (viz plnou moc udělenou advokátu, Mgr. Radimu Strnadovi, ze dne 2. 10. 2011 a podání jím v rámci správního řízení činěná, včetně blanketního odvolání ze dne 29. 10. 2014).

Soud tudíž neshledal tuto žalobní námitku důvodnou.

V. 2 Přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života

Žalobce namítal, že správní orgány obou stupňů se v průběhu řízení ani náznakem nezabývaly přiměřeností svých rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce.

Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vycházel z informací dostupných z cizineckého informačního systému a listin založených ve spise, zohlednil, že manželství žalobce bylo rozvedeno, dále zohlednil věk žalobce a to, že na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky. V napadeném rozhodnutí žalovaná zdůraznila, že „[ž]ádné další skutečnosti rozhodné z hlediska posuzování přiměřenosti rozhodnutí účastníků řízení v průběhu řízení o jeho žádosti správnímu orgánu I. stupně nesdělil, a to ani v rámci vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, a ani dodatečně v rámci odvolání“.

Je tedy nutné konstatovat, že se správní orgány, byť na minimalistické úrovni, dopadem rozhodnutí a jejich přiměřeností zabývaly. Pokud žalobce považuje vypořádání se s touto problematikou za málo obsáhlé, pak je nutné konstatovat, že argumentace správního orgánu byla tak široká, jak široká byla argumentace žalobce. Ačkoliv jsou správní orgány podle § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu zavázány zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností a obstarat si podklady pro vydání rozhodnutí, resp. shromažďovat takové podklady z vlastní iniciativy, nelze odhlížet od faktu, že je to účastník řízení o žádosti, kdo má v souladu s § 52 správního řádu označit důkazy na podporu svých tvrzení. Nadto, existuje celá řada skutečností, které nejsou zjistitelné z úředních zdrojů, a jedná se o informace, které jsou v dispozici výlučně účastníků řízení. Jestliže účastník řízení správnímu orgánu tyto skutečnosti, které se váží k jeho osobnímu a rodinnému životu, nesdělí, pak správní orgán

zpravidla nemá důvod, povinnost ani faktickou možnost takovéto okolnosti posuzovat, protože je jednoduše nezná.

V předmětném řízení před správními orgány žalobce nebyl příliš aktivní a netvrdil žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na základě jejich větší váhy, proto se správní orgány s touto otázkou vypořádaly v tak úzkém rozsahu.

Lze uzavřít, že soud neshledal námitku důvodnou.

V.3 Vyjádření k podkladům pro rozhodnutí

Žalobce dále namítal zásadní procesní pochybení spočívající v porušení § 36 odst. 3 správního řádu: vzhledem k tomu, že žádosti žalobce nebylo vyhověno a ze spisového materiálu nelze dovodit, že by se vzdal svého práva na vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, bylo nepochybně povinností správního orgánu seznámit žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí a umožnit mu se k těmto vyjádřit.

Po prostudování správního spisu soud zjistil, že žalobce byl vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; poprvé přípisem ze dne 24. 10. 2012 (čj. OAM-81811-18/DP-2011), čehož využil, jak dokládá protokol o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 6. 12. 2012 (čj. OAM-81811-19/DP-2011), a podruhé výzvou ze dne 1. 9. 2014 (čj. OAM-81811-24/DP-2011), která byla prokazatelně doručena tehdejšímu zástupci žalobce, Mgr. Radimu Strnadovi. Žalobci nebylo jeho procesní právo dle § 36 odst. 3 správního řádu upřeno. Nelze tedy přisvědčit ani této námitce žalobce.

V.4 Ostatní námitky

V žalobě byly dále obsaženy pouze obecné námitky ke způsobu vedení řízení, kdy žalobce namítal, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu a jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu, definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Správní orgány obou stupňů rovněž nedostatečně zjistily skutečný stav věci v rozporu s § 3 správního řádu.

Soud žádné z těchto žalobních tvrzení o pochybení žalované neshledal důvodným. Skutkový stav lze mít podle názoru soudu za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu. Napadené rozhodnutí je rovněž přesvědčivé, byť stručně, odůvodněno podle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu.

[VI] Rozhodnutí soudu a náklady řízení

Vzhledem k tomu, že žádná z námitek nebyla důvodná, soud žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měla nárok na jejich náhradu žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné

náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.*

V Plzni dne 22. března 2017

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu